

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Δι' ἁποδομῶν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, γρυσσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Marc de Chandplais: ΤΟ
ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DE VITZ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

Μ Ο Ν Η

[Συνέχεια]

Γ

Αί είρωνεται της Φελισίδος, προσέβαλον τὸν κύριον δὲ Τανναί. Ἡ ἀλαζονεία του προσεβλήθη καὶ ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ διεταράχθη. Ἐδέχθη αὐτόν, οὐχὶ ὡς φίλον καὶ σύντροφον τῶν ὀργίων καὶ τῶν ἡδονῶν, ἀλλὰ διὰ περιφρονητικῆς ἀγερωχίας· μετεχειρίσθη αὐτόν ὡς μετεχειρίζεται τις τὸν πάσχοντα τὰς φρένας, καθ' ἣν στιγμὴν ζητεῖ ἰατρικὴν συμβουλὴν, ἢ τὸν ἀπέλπιδα, εἰς ὃν διατάσσουσι φάρμακον, ἀνευ ἐλπίδος διασώσεως.

Ἡ ματαιοφροσύνη αὐτοῦ ἐδοκιμάσθη σκληρῶς.

Ἐρκίσθη ὅτι ἡ ἀρχαία ἐρωμένη του, θὰ ἠπατάτο καὶ ὅτι αἱ προφητεῖαι της θὰ διεψεύδοντο.

Ἡ ἀγρότις ἐκείνη κόρη, ἡ ποιμενίς αὐτῆ τοῦ Μορβάν, ἦν μόλις ἡδύνατό τις νὰ προσλάβῃ ὡς θαλαμηπόλον, ἢ ὡς ἐκ τύχης ἐρωμένην του, δὲν θὰ ἐδέσποζεν, ὄχι αὐτοῦ καὶ δὲν θὰ τῷ ἐπέβαλε συμφωνίας.

Ἡ πάλῃ συνεκροτήθη ἐπρόκειτο ἡδὴ περὶ τῆς τιμῆς του.

Ἔμοσε, ὅτι θὰ τὴν ἐλησμόνει.

Καὶ μήπως δὲν εἶχε πρὸς τοῦτο ἀπειρα μέσα;

Ἐπάρχει ἐν Παρισίοις κακόν τι μεγαλύτερον τῆς πενίας. Ἡ ἀπομόνωσις τοῦτέστι, τὸ κενόν, ἡ ἀνία· ἡ κατάκλεισις ἐντὸς γυμνοῦ δωματίου, ὅπου εὐρίσκειται τις μόνος, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου, τῆς ἀπειροῦ ἐκείνης κινήσεως ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδὲ σκέπτονται κἄν ὅτι ὑπάρχει τις.

Ἡ Σολάνζη ὑπεβλήθη εἰς τοῦτο. Ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί τὸ κακόν ἐκεῖνο δὲν ὑφίστατο.

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ἡ εὐδαιμών αὐτῆ ἐποχὴ τῶν πλουσίων, τῶν ἀέργων, καὶ τῶν ἐλευθέρων, οἵτινες διασκορπίζονται εἰς τὰ περίξ, ὡς ὁμας ἀποδημούντων πτηνῶν. Ἡ θάλασσα μὲ τὰ κυανᾶ κύματα της, οἱ βράχοι καὶ τὰ μικρὰ σπήλαια, τὰ μυρία μικρὰ σκάφη, οἱ κῆποι μὲ τὰ πυκνὰ φυλλώματα των, αἱ μουσικαὶ ἐν Λέσχαις ἐσπερίδες, τὰ ὄρη μὲ τοὺς πάγους των, τὸ Λουσόν καὶ ἡ Ἐλβετία, αἱ λίμναι καὶ τὰ δάση, πάντα ταῦτα τοὺς περιμένουσιν ὅπως τέρψωσι καὶ διασκεδάσωσιν αὐτοὺς.

Ὁ μαρκήσιος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του· ἡ ἀπουσία, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος καὶ πλεῖσταί ἄλλαι τέρψεις συνέτεινον πρὸς τὴν λήθην.

Ὁ Ὀλιβιέρος μετὰ τῆς συζύγου του, ἡ πριγκιπέσσα, ἡ Μονταμβέρ καὶ οἱ φίλοι των, ἐπορεύοντο ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τῆς Διέππης εἰς τὸ Δυβίλ, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Νορμανδικῷ αἰγιαλῷ ἐπαύλεων, εἰς τοὺς πύργους των τοῦ Ὁάξ, ὅπου ἡ Πολωνίς

ἠγόρασε τὸ κτήμα πολυδαπάνου τινὸς καταστραφέντος, ἵνα μὴ ἀπομακρύνητε τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐπεισεν αὐτὴν ὅτι τῶντι τὴν ἠγάπα.

Ὁ πύργος τοῦ Ταβερνύ, δύο λεύγας ἀπέχων τοῦ τῶν Τανναί, κατέστη τὸ κέντρον τῶν διασκεδάζοντων εἰς τὰ περίξ τοῦ Σανλί.

Ἡ Βάνδα διωργάνου ἀλλεπαλλήλους ἐορτάς.

Καθεκάστην σχεδὸν εἶδιδε χορούς, πολυτελεῆ δεῖπνα, ἵπποδρομίας καὶ θήρας.

Ἡ κυρία δὲ Τανναί ἠρνεῖτο νὰ λάμβάνῃ μέρος.

Ἡ διάστασις ἦτο πλήρης μετὰ τῶν συζύγων.

Ἡ Ἐλένη ἀνευ ἐξηγήσεων ἢ παραπόνων περιορίζετο εἰς τὰ δωματῖα της μετὰ τῆς ἀπαρηγορήτου τροφοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της δὲ Σουβραί, οὐτινος αἱ ἐπισκέψεις ἦσαν καὶ σπάνιαι καὶ βραχεῖαι, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν της.

Οὕτω παρῆλθε τὸ θέρος ἐν ἡδοναῖς διὰ τοὺς μὲν, ἐν βασάνοις δὲ διὰ τοὺς δέ.

Ἐὰν ἡ ὠραία Βάνδα ἄλλοτε εἶχε διασταγμούς ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Ὀλιβιέρου, οὗτοι ἐξέλιπον ἤδη ἐντελῶς.

Αἱ ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἔρωτός του ἦσαν καταφανεῖς!

Οὐδέποτε νόμιμος σύζυγος ἐθυσίασθη ἀναιδέστερον· οὐδέποτε ἐρωμένη ἐπεδεικνύετο τολμηρότερον.

Ἡ μεγάλη περιουσία ἀμφοτέρων τῶν ἐνόχων ἔσωζεν αὐτοὺς τῶν περιφρονήσεων τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ Ὑλισμοῦ, δὲν ψέγουσιν εἰμὴ τὰς σχέσεις, αἵτινες πληρώνονται, κλείουσι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τὰς κεκαλυμμένας διὰ τοῦ πέλου τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν ὑποδοχῶν, εἰς ἃς ἕκαστος θεωρεῖ τιμὴν νὰ προσκαλῆται, ἢ τῶν μεγαλοπρεπῶν δεῖπνων, εἰς ἃ τὰ διαμειβόμενα βλέμματα δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ ὡς φιλοφρονήσεις, χωρὶς ν' ἀνησυχῶσι δι' ὅ,τι ψιθυρίζεται ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων, ὅτε τὰ πολύφωτα σβέννυνται, ἢ δι' ὅσα σχέδια τεκταίνονται κατ' ἰδίαν.

Μόνῃ ἡ Ἐλένη ἔπασχεν ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως περισσότερον ἢ ἐκ τῆς ἀξιοῦσης καταφρονήσεως, ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν συζυγόν της, ὅστις δὲν τῇ ἐχορήγει οὔτε κἄν τὰς ἐφημέρους τέρψεις, αἵτινες παρέπονται καὶ τοῖς μᾶλλον ἀσυμβιβαστοῖς συνοικεσίαις.

Ἦτο πρῶτον θῦμα τοῦ δημίου ἐκείνου, τοῦ ἀμειλίχτου καὶ ψυχροῦ ἐν τῷ ἐγωῖσμῳ του, ὅπερ μόνος σκληρὰς ὥρας ἐθεώρει ἐκείνας, καθ' ἃς ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐν κοινῇ βίου τὴν ἔθετεν ἀντιμέτωπον ἐκείνου, ὃν οὔτε ἠγάπα, οὔτε ἐμίσει πλέον. Δι' αὐτὴν, ἡ παρουσία τοῦ Ὀλιβιέρου, ὡμοιάζει τοῖς ὀχληροῖς ἐκείνοις, οὓς δέχεται τις ἐκ καθήκοντος καὶ ὧν ἐπιθυμεῖ τὴν ἀναχώρησιν, ἀδιαφορῶν ποῦ θὰ ὑπάγωσιν ἢ τί θὰ πράξωσιν.

Ἐμπίστους εἶχε τὸν Ροβέρτον καὶ τὴν γράϊαν Εὐγενίαν.

Ἡ Λουίζα Μονταμβέρ, ἐξοικειωθεῖσα

μὲ τοὺς περὶ τὴν πριγκιπέσσαν Καβάλι, καὶ ὁμοτράπεζος αὐτῆς κατασταθεῖσα, γοητευθεῖσα ἄλλως τε ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς Πολωνίδος, μεθυσθεῖσα ὑπὸ τοῦ χοροῦ, τρέχουσα ἐπιππος ἐκ τοῦ πύργου τῆς μητρὸς της εἰς τὸν τοῦ Ταβερνύ, ἐπέπληττε τὴν φίλην της κόμησσαν δὲ Τανναί ζωηρῶς διὰ τὴν ἀπομόνωσίν της.

Διὰ τοῦ ἀπλοῦ δὲ καὶ παραδόξου ὕφους της, ἔλεγε, μετ' ὀργῆς ἰδιαζούσης μόνον εἰς τὰ παιδιὰ:

— Πτωχὴ μου Ἐλένη, δὲν θὰ χαρῆς ποτὲ τὴν ζωὴν σου· καὶ θὰ στενοχωρῆς πάντοτε τοὺς ἄλλους.

Ἡ Ἐλένη ἐμειδία θλιβερῶς.

Ἐσκέπετο ὅτι οὐδόλως ἐστενοχώρει τοὺς ἄλλους αὐτῆ, ἣτις οὐδέποτε παρπονεῖτο ἢ ἠνώγει τοὺς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ της, πρὸ πάντων δὲ τὸν σύζυγόν της.

Ἄλλως τε κατετρώγετο ὑπὸ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης νόσου, ἣτις ἐφθειρεν αὐτὴν βραδέως καὶ τῆς ὁποίας ὑπέδειξεν ἄλλοτε τὴν φύσιν εἰς τὸν Σουβραί, τὸν μόνον της φίλον: τὴν ἀηδίαν τοῦτέστι τῆς ζωῆς.

Ἄν ἦτο εὐτυχῆς, ἴσως ἤθελε κατισχύσει αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁ βίος οὗτος, ὅστις ἡδύνατο νὰ διέλθῃ γλυκῆς, ὠραῖος, μειδιῶν, ἐὰν ἐφωτίζετο ὑπὸ ἀκτινὸς ἔρωτος, δὲν τῇ προσέφερεν εἰμὴ πικρίας καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐμίσει. Αἱ μόναι εὐτυχεῖς στιγμαὶ της ἦσαν ἐκείναι, καθ' ἃς ὁ Ροβέρτος εὐρίσκειτο πλησίον της, ἀλλ' ἦσαν τόσῳ βραχεῖς! Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ὠμίλει μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ παρελθόντος, τοῦ πάντοτε δι' αὐτὴν θλιβεροῦ, ὅτε, ὀρφανή, ἐθρήνει τὴν μητέρα της καὶ καθόπιν τὸν πατέρα της, διότι τὰ πάντα βαθμηδὸν τὴν ἐγκατέλιπον ἐν τῇ εὐρυχωρῇ ἐκείνη κατοικίᾳ τῇ ἐπιβλητικῇ, ἐν ἣ ἐβίω μεταξὺ γέροντος βολταιριστοῦ καὶ ἀηδῶν ἀναμνήσεων.

Ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων, ἐν τῇ παρακειμένῃ τῷ κοιτῶνί της αἰθούσῃ. Ἐκείνη εἰργάζετο ἐπὶ κεντήματος, ἢ ἐπαίριζεν ἐνίοτε ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ τεμάχια μουσικῆς ἢ μελαγχολικὰ ἄσματα, παραδόξου ρυθμοῦ. Ὁ Ροβέρτος ἠκροῦτο αὐτῆς, αἰσθανόμενος συγχρόνως τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, τῆς ὁποίας κατέστελλε τὰς ὀρμὰς.

Ἐνίοτε ἡ Ἐλένη, ἡ μάρτυς αὐτῆ καθήκοντος, ὅπερ τὴν ἐφόνευεν, ἠσθάνετο παιδικὴν ὀργὴν, καὶ ἐξανίστατο καθ' ἑαυτῆς καὶ κατ' ἐκείνου, ὅτε ἐβλεπε αὐτὸν φρίσσοντα καὶ ἀπομακρυνόμενον ἐν ἀπελπισμῳ ὅπως μὴ κηλιδώσῃ ἐκείνην, ἣν ἐσέθετο ὡς ἐπουράνιον ἄγγελον καὶ ἦν διακκῶς ἠγάπα.

Παρῆλθον ἡμέραι τινες καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν ἐφάνη.

Πρωίαν τινὰ ἡ Ἐλένη ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Παρισίων, ἐν ἣ ὁ Ροβέρτος τῇ ἀνήγγελεν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἠσθάνει καὶ ὅτι τὸν ἐκάλει πλησίον του ἐπὶ τινα καιρὸν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπέπνεε θανάσιμον θλίψιν.

Ἐπερατοῦτο δὲ ὡς ἐξῆς:

«Τὴν εἰκόνα σου φέρω ἐν τῇ καρδίᾳ μου.»

Ἡ Ἐλένη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ

στήθους και δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἔμενε μόνη καὶ πάλιν.

Τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου ἐπῆρχετο

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ δὲν ἀπεπειράθη νὰ ἐπανίδῃ τὴν Σολάνζην, οὔτε κἀν ἔμαθέ τι περὶ αὐτῆς. Κατὰ τὰς βραχείας ἐπισκέψεις του ἐν ὁδοῖς Εἰρήνης, ὅτε ἤρχετο εἰς Παρισίους, ἐφαίνετο τὸσφ ἀδιάφορος καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης περὶ αὐτῆς φροντίδος, ὥστε μ' ὄλην τὴν διορατικότητα αὐτῆς ἡ Φελισὶς ἠπατήθη, ὡς ἠπατήτο καὶ ἡ πριγκιπέσσα, τὸ θῆμα τοῦτο κωμωδίας, ἣν ὁ ἔραστής αὐτῆς ἔπαιζεν.

Καὶ ἐν τούτοις οὔτε ὁ μακρήσιος οὔτε ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐλησμόνησαν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν Σολάνζην.

Μάτην ὁ Ὀλιβιέρος ἐπειράτο νὰ τὴν λησμονήσῃ διασκεδάζων.

Μάτην ἀπεμακρύνθη τῶν Παρισίων καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀπατήσῃ ἐκυτὸν, πιστεύων ὅτι ἡγάπα μόνον τὴν Πολωνίδα.

Ἡ εἰκὼν τῆς Σολάνζης πανταχοῦ τὸν παρηκολούθει· προσεκολλᾶτο, οὕτως εἶπε, ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ λείας τινός. Καθ' ὑπνους ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης του, ἣτις τῷ ἐνέπνεε σφοδρὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἐξυπνῶν ἐπλαττε χειμερικὰ ὄνειρα. Τὴν ἐνόμιζεν ὑποκύπτουσαν ὡς ἐκ τῆς ἐνδείας, εἰς ἣν ὁ ἴδιος τὴν ἔρριψεν, ὅτι τὴν ἤρπασεν ἄλλος εὐτυχέστερός του.

Δὲν ἐτυράννει τότε αὐτὸν μόνη ἡ ἐπιθυμία, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία, τὸ ἐπώδυνον αὐτὸ αἶσθημα, τὸ καθιστῶν τοὺς ἐξ αὐτοῦ πάσχοντας ἀνάνδρους, ἡ ταπεινωτικὴ αὐτῆ βάσανος, ἣτις οὔτε ἀξιοπρέπειαν, οὔτε ἀνάπανσιν, οὔτε ἐλευθερίαν ἀποδίδει τῇ καρδίᾳ, ἣν πιέζει.

Περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου, ἀφοῦ ὁ μακρήσιος δὲ Τανναὶ μάτην ἠγωνίσθη, ἡσθάνθη ἐαυτὸν νικηθέντα, ὡμολόγησε τὴν ἡττάν του, καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς, ἐγκατέλιπε τὸν πύργον τῶν Τανναὶ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους.

ΙΑ'

Αἱ ἀδελφαὶ Βερνὲν, Βαλεντίνη καὶ Ἰωάννα, ἦσαν γνωστόταται μεταξὺ τῶν ἐμπόρων.

Τὸ ἐν ὁδοῖς Ὀμπὲρ κατὰστημα αὐτῶν φορεμάτων καὶ ἐπανωφοριῶν, εἰς τὸ εἶδός του, ἔχαιρεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὴν αὐτὴν φήμην, ἣν τὸ τῶν Βιρὸ καὶ Τουβὲ καὶ τὸ τῆς Φελισίδος.

Αἱ ἀδελφαὶ Βερνὲν ἦσαν στενωτάτα συνδεμέναι μετὰ τῆς πρῆν προίσταμένης τῆς Σολάνζης, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῇ ἀρνηθῶσι τι. Ἐνεκα τούτου ἡ Σολάνζη ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐκτάκτου ἡμμενείας, ἐνῶ ἄνευ τῆς πανισχύρου συστάσεως τῆς Φελισίδος, βεβαίως θὰ ἀπεπέμπετο.

Ὅτε εἰσῆχθη εἰς τὸν θάλαμον τῆς πρεσβυτέρας τῶν δύο ἀδελφῶν Βαλεντίνης, — ἰσχυρὰς κράσεως γυναικός, εὐτραפוῦς, τεσσαρκακοντούτιδος περίπου — τὴν ἐδέχθη φιλικώτατα.

Ἡ σεβαστὴ αὕτη κυρία — καὶ λέγομεν σεβαστὴ ἔνεκα τοῦ ὀγκώδους σώματος της — δὲν τὴν ἐδέχθη διὰ τοῦ συνήθους σοβαροῦ καὶ ὀργίλου αὐτῆς ὕφους, ὅπερ μετεχειρίζετο πάντοτε πρὸς πᾶσαν δυστυχὴ νεανίδα, ἣτις προσήρχετο ἐν τῷ κατὰστηματι αὐτῆς ζητοῦσαν ἐργασίαν.

Ἡ Βαλεντίνη τὴν ἠτένισε μὲ τῶν ἐρυθροῦς αὐτῆς ὀφθαλμοῦς — τοὺς ζωηροτάτους καὶ βεβουθισμένους εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ στοργγγύλου καὶ ροδοχρόου προσώπου της, τοῦ πεπασμένου διὰ λευκῆς κόνεως — τοὺς προασπιζομένους ὑπὸ ζεύγους χρυσῶν διόπτρων, ἡ μᾶλλον τὴν ἐξήτασε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ τοῦ πεπειραμένου ὄμματος ραπτρίας.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἐγένετο στιγμιαίως, τῇ δὲ ἀποτέλεσμα αὐτῆς θὰ ἦτο βεβαίως εὐχάριστον, διότι ἔσπευσε ν' ἀσπασθῇ τὴν Σολάνζην.

Ἡ Βαλεντίνη εἶτα ἐποίησε σημεῖον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς παχύσαρκον ὑπάλληλον, καθήμενον λίαν ἀνέτως ἐπὶ χαμηλῆς ἔδρας, εὐρισκομένης δεξιᾷ αὐτῆς. Ὁ παχύσαρκος οὗτος ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἡ νεωστὶ ἐλθούσα ἦτο ἐκλεκτὴ, ἐξ ἐκείνων μάλιστα τὰς ὁποίας δὲν ἀπαντᾷ τις καθ' ἐκάστην.

Συγχρόνως ἡ Βαλεντίνη ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολὴν τῆς φίλης της καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Σολάνζην, τῇ εἶπε:

— Μένετε πρὸ καιροῦ, παρὰ τῇ Φιλισίδι;

— Πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν.

— Καὶ ποῦ ἐμένατε πρότερον;

— Εἰς τὴν πατρίδα μου.

— Ἡ πατρίς σας εἶναι ἡ Βατινιόλ;

Ἡ Σολάνζη ἐμειδίσαεν ἀκουσίως της, καὶ:

— Ὅχι κυρία, τὸ Μορβάν, ἀπήντησεν.

Ἡ μεγαλεπήβολος ράπτρια δὲν ἦτο φρίνεται ἐξησκημένη εἰς τὴν γεωγραφίαν, διὸ τείνασα τὸ οὖς:

— Πόθεν εἴσθε; εἶπεν.

— Ἀπὸ τὸ Μορβάν, τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον τοῦ Σατώ-Σινόν.

— Ἀπὸ τὴν Νιέρην, κυρία Βαλεντίνη, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος. Ἡ Νιέρη εἶναι ἐν τῶν κεντρικῶν διαμερισμάτων.

— Ἄ, διάβολε! τὴν ἔνοω!

Καὶ ἀποτεινομένη εἶτα πρὸς τὴν Σολάνζην:

— Καὶ σοῦ ὁμοιάζουν ὄλαι αἱ γυναῖκες εἰς αὐτὸ τὸ μέρος; τῇ εἶπε. Θὰ ἦτο ἀξιοσημείωτον! Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε;...

— Νὰ ἐργασθῶ εἰς τὸ κατὰστημα σας.

— Ὡς πωλήτρια βεβαίως. Διότι ἂν ἀνγκατεύεσαι ὀλίγον εἰς τὰ καπέλλα, ἀδιάφορον καλὰ ἢ κακὰ, βεβαίως δὲν θὰ γνωρίζης καθόλου ἀπὸ φορέματα. Θὰ προσπαθῶσμεν ὅμως νὰ μάθης, διότι ἡ Φελισὶς εἶναι φίλη μας, καὶ ἡ σύστασις της πρέπει νὰ εἰσακουσθῇ. Τί ἐπιθυμεῖτε νὰ κερδίσετε;

— Μήπως γνωρίζω κ' ἐγώ...

— Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλας ἀξιώσεις.

— Ἀναμφιβόλως...

— Πρόκειται νὰ συνειθίσετε καὶ διὰ

τοῦτο πρέπει νὰ μᾶς πληρώνετε μάλιστα καὶ δίδακτρα.

Ἡ Σολάνζη ἐφοικίασεν ἂν δὲν ἐκέρδιζεν ἐργαζομένη, πῶς ἠδύνατο νὰ ζήσῃ καὶ πρὸ πάντων πῶς νὰ πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς τῆς τροφῆς τοῦ τέκνου της; Ἡ κηπουρὸς τοῦ Κορνέλι δὲν ἦτο βεβαίως κακὴ, ἀλλ' ὅμως ἦτο πτωχὴ, καὶ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ ἐκ τεσσαράκοντα φράγκων μισθοῦ της.

Ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας τὴν ἀπόφασιν τῆς Βερνὲν, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο ἡδὴ ἡ τύχη της!

— Ἄκουσε, παιδί μου, ἐπανελάβην ἡ Βαλεντίνη, ἀπὸ ἀγαθότητα ἀναλαμβάνω ἐγώ, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ τὴν ἀδελφὴν μου, ἡ ὁποία δὲν φροντίζει δι' αὐτά, νὰ σοὶ δώσω πενήτηκοντα φράγκα κατὰ μῆνα... καὶ τροφὴν καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα... ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, διότι τὴν Κυριακὴν κλείωμεν. Ἴδου τί δύναμις νὰ κάμω.

Ἡ Σολάνζη κατέστειλλε κίνημα φρίκης.

Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ράπτριαν, ἣτις ἐπανελάβε:

— Μὴ τρομάζης! Τοῦτο γίνεται κατ' ἀρχάς. Μετὰ τινὰς μῆνας θὰ μάθης κάτι τι καὶ τότε θὰ σ' εὐχαριστήσωμεν. Θ' αὐξάνεται ὁ μισθός σου ἀναλόγως τῆς ἀξίας σου, ἀλλὰ κατ' ἀρχάς... Εἶσαι νέα ἀκόμη. Τὸ μέλλον εἶναι ἰδικόν σου. Σὲ βεβαίως ὅτι εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλο κατὰστημα θὰ σοὶ ἔδιδον μόνον τροφὴν καὶ κατοικίαν καὶ ἀκόμη... Ἐπὶ τέλους, ἐπρόσθεσεν, εἶσαι ἐλευθέρω νὰ μὴ δεχθῆς.

Τί ἀποφασίζεις;

— Δέχομαι.

— Πότε θὰ ἔλθης;

— Ἀμέσως, ἂν εἶναι δυνατόν.

— Καλὰ! τὴν ἔνοω σοὶ συστήσω μερικὰ πράγματα: Θὰ ἔχης ἐνδυμασίαν ὅσφ τὸ δυνατόν ἐπιμεμελημένην, τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον· φόρεμα μεταξωτόν, ἡ ἡμιμέταξον, ὅλως καινουργές· ἀπειρονεύγειαν, καὶ καλὴν συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς πελάτας, ἐπρόσθεσε κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἐμφάσεως, καὶ μεγάλην περιποίησιν πρὸς τοὺς μεσίτας, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρχόμεθα εἰς διαπραγματεύσεις, διότι χρησιμεύουσι πολὺ εἰς τὸ κατὰστημα. Μ' ἐννοεῖς;

Τὰ ὅσα τῆς δυστυχοῦς Σολάνζης ἐβόμβουν. Τοιαῦται ἀξιώσεις μὲ μόνην ἀντιμισθίαν πενήτηκοντα φράγκων καὶ ἰδιαιτέρην περιποίησιν πρὸς τοὺς μεσίτας!

Καὶ διὰ μὲν τὰς περιποιήσεις ἔστω, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῦ θὰ ὤθειτο ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν πλουσίαν ἐνδυμασίαν;

Καὶ ἐν τούτοις ἐπρόφερε τὸ καί, ἀλλὰ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ἡ Βαλεντίνη τότε ἐπίεσε διὰ τοῦ χονδρῶ αὐτῆς δακτύλου τὸ κουβίον τοῦ κώδωνος.

Γυνὴ ὑψηλὴ, μελαγχροινὴ, ἔχουσα τὸ πρόσωπον πλαδαρόν, τὴν ρίνα σιμὴν, τὰς ὀφθαλμοὺς πυκνοτάτας, τὸ μέτωπον μικρόν, ἀλλ' ἀνάστημα καὶ ἐνδυμασίαν ἀμειμπτον, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Κυρία Πικό, εἶπεν ἡ Βαλεντίνη, σοὶ ἀναθέτω τὴν δεποινίδα, παράλαβέ τὴν

καὶ δίδαξε αὐτὴν τὰ καθήκοντά της. Θὰ τὴν καταγράψῃς εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπαλλήλων μὲ πενήτηκοντα φράγξκα κατὰ μῆνα. Ὑπαγε!

Καὶ οὕτως ἡ Σολάνζη, παρελήθη εἰς τὸ κατάστημα «Βερνέν».

Τὸ κατάστημα τοῦτο ἦτο ἀξιόλογον. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος, ὁ τίτλος «Βαλεντίνη καὶ Ἰωάννα Βερνέν» κατεῖχε μέγα διάστημα. Ἡ πελατεία τῶν ἦτο μεγάλῃ καὶ ἐκλεκτῇ, ἐκ τοῦ κελοῦ λεγομένου κόσμου, πρὸ πάντων δὲ συνίστατο ἐκ ξένων ἀφικνουμένων ἐκ Ρωσσίας, Βιέννης, Βερολίνου καὶ Ἰταλίας, διότι οἱ Παρίσιοι κατέχουσι τὸ σκῆπτρον τοῦ συρμοῦ καὶ ἔρχονται ἐκεῖ ζητοῦντες τὰ χαριέντα ἐκεῖνα ὑποδείγματα, ἅτινα διαδίδονται εἰς ὅλας τὰς μεγαλόπολεις. Αἱ ἀδελφαὶ Βερνέν κατεῖχον τότε τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν μεγάλων καταστημάτων, ἀλλὰ τῆς ἐπιτυχίας τὰ μέσα δὲν ἦσαν πάντοτε ἔντιμα, διότι τὰ πάντα ἐθεώρουν θεμιτά.

Ἡ Βαλεντίνη ὅθεν ἔκρινε δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος τὰ πολύτιμα προσόντα πωλητρίας, ὡς τὴν Σολάνζη.

Ἡ καλλονὴ τῆς κόρης ταύτης ἠδύνατο νὰ πλουτίσῃ τὸ κατάστημα.

Θὰ ἐγεῖρωμεν ὡς πρὸς τοῦτο τὰ ἄκρα τοῦ παραπετάσματος, τοῦ καλύπτοντος τὰ κρύφια ταῦτα αἶσχη.

Διὰ τοὺς ξένους οἱ Παρίσιοι δὲν εἶναι μόνον ἡ πόλις, ἐν ἣ ἔδυναται τις νὰ κατορθώσῃ τὰς ὑποθέσεις του, ἀλλὰ καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς ἡδονῆς. Εἶναι εὐτύχημα δι' αὐτοὺς ἐὰν ἐν τῷ καταστήματι, ἐν ᾧ ἀγοράζουσι τὰ ἀριστουργήματα, τὰ χρήσιμα διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῶν, εὐρωσι νέας ἐλαφρῶν ἡθῶν, πρὸς ἃς δύνανται διαπραγματευόμενοι νὰ εἰπωσι τὰ παραδόξα ταῦτα:

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς προσφέρω τὸ δεῖπνον;

Ἡ:

— Κρατῶ θεωρεῖον ἀπόψε εἰς τὸ Βαριετέ.

Ἡ Βαλεντίνη ἠγνῶει τὰ κατὰ τὴν Σολάνζη.

Δὲν ἐγνώριζε τὸ παρελθὸν αὐτῆς. Συντηθεῖσα παρὰ τῆς Φελισίδος, ἐπίστευεν ὅτι ἦτο μεμνημένη εἰς τὰ παραδόξα ταῦτα ἐν τῷ προσώπῳ ὅθεν τῆς Σολάνζης ἐπίστευεν ὅτι θὰ εὕρισκε κόρην ὁμοιάζουσαν πρὸς τὰς ἄλλας καὶ διατεθειμένην νὰ κερδίξῃ δι' οἰουδήποτε τρόπου τὸ ἀναγκαῖον αὐτῆ ἀργύριον, ὅπερ ὁ πενήτηκοντάφορακος μισθὸς τῆς δὲν τῆ παρεῖχεν.

Ἡ Σολάνζη δὲν ἐμύθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν πρακτικὴν ταύτην.

Καίτοι τόσο γλίσχρικως ἀμειβομένη ἤρχισεν νὰ ἐργάζηται εἰλικρινῶς, ἐγειρομένη ἐνωρὶς καὶ κατακλινομένη ἀργά. Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν πεπαλαιωμένων αὐτῆς ἐνδυμάτων, ἐκοιμάτο ὀλίγον, τὴν δὲ πρωίαν ἔφθανε πρώτη, ἤρεμος, ὑποτεταγμένη καὶ προσηνὴς πρὸς ὅλους, οἰκονομοῦσα ἐξ ὅλων καὶ μὴ ἐπιτρέπουσα ἐκυτῆ οὐδεμίαν ἀναψυχὴν.

Τὸ ἐσπέρας ἐπανήρχετο εἰς τὸ τῆς ὀδοῦ Προβιγκίας δωμάτιόν της μόνη, μὴ

ἔχουσα τινὰ πρὸς ὃν νὰ ἀνακοινη τὰς ἰδέας καὶ τὰς θλίψεις αὐτῆς.

Τότε μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ δωματίου τῆς ἐσκέπτετο πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπάρκῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καὶ ἀντίκρουζε τὸ μέλλον μετὰ τρόμου τὴν ἐλαχίστην δὲ δαπάνην ἐνόμιζεν ὑπερβολικὴν σπατάλην.

Κατὰ τὸν πρώτον μῆνα ἔδαπανήθησαν τὰ ὀλίγα χρήματα, ἅτινα τῆ ἔδωκεν ἡ Φελισίς. Ἐδοκίμασε τότε τὴν ἐπαίσχυντον ἐκείνην στενοχωρίαν, ἣν αἰσθάνεται πᾶσα γυνὴ γνωρίζουσα, ὅτι τὰ θυλάκια αὐτῆς εἶναι κενά.

Βεβαίως εἶχεν ἄφθονα μέσα ἵνα προμηθευθῆ χρήματα, διότι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν τῷ καταστήματι ἐγκατάστασίν της, τὸ κάλλος αὐτῆς διεφημίσθη μεταξὺ τῶν ἐμπορομασιτῶν.

Μόνον διὰ τὴν πωλήτριαν τῶν ἀδελφῶν Βερνέν ὠμίλου ἠμαύρου πᾶσαν ἄλλην καλλονὴν διημφισβήτητον τίς πρῶτος νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν της. Ἡ Σολάνζη δὲν ἠνόησε κατ' ἀρχὰς τὸ αἴτιον τῶν προσφορῶν, αἵτινες τὴν ἐπολιόρουν καὶ ἃς ἀπέκρουε διὰ τῆς μελαγχολικῆς αὐτῆς χάριτος.

Ἐσπέραν ὅμως τινὰ, καθ' ἣν ἐδέχθη θεωρεῖον ἐν τῷ θεάτρῳ μετὰ τῆς κυρίας Πικὸ ὑπὸ δύο πλουσιῶν πελατῶν, οὓς ἤθελον νὰ εὐχαριστήσωσι, τὰ πάντα ἠνόησεν.

Ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, πρὸ τοῦ τέλους τῆς δευτέρας πράξεως, ἐρυθρὰ, πλήρης αἵσχους, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐπέστρεψε περὶ τρομὸς εἰς τὸ κατάστημα.

Πρὸς μεγίστην τῆς ἐκπληξίν, οὐδεμίαν παρατήρησιν τῆ ἐγένετο.

Μόνον αἱ δύο ἀδελφαὶ Βερνέν, διελοῦσαι πλησίον αὐτῆς, τὴν παρετήρησαν μετὰ καταφρονήσεως καὶ ἀλαζονείας.

Ἡ Βαλεντίνη κατεκεραυνοβόλησε τὴν Σολάνζη διὰ τοῦ βλέμματος, ὅπερ τὴν ἐπεισεν ὅτι δὲν ἐνέκρινον τὴν ἀρετὴν αὐτῆς, ἢ μάλλον, ὅτι δὲν τὴν ἠνόουν.

Ἡμέρας τινὰς βραδύτερον, κατόπιν ἐπισκέψεως τῆς Φελισίδος, ἡ Σολάνζη προσεκληθῆ εἰς τὸ δωματίον τῆς διευθυντρίας.

Ἐπαρουσιάσθη τρέμουσα.

— Δεσποινίς, τῆ εἶπεν εὐκρινῶς ἡ Βαλεντίνη, δὲν γνωρίζεις ποσῶς πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι. Δὲν δυνάμεθα νὰ σὲ κρατήσωμεν· περάσατε ἀπὸ τὸ ταμεῖον.

Φοβεραὶ λέξεις, αἵτινες τρομάζουσι πᾶσαν δυστυχῆ ὑπάλληλον, ἥς ὁ μισθὸς εἶναι ἡ μόνη περιουσία!

Ἐπῆκουσε κατηφῆς καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐν τῇ ὁδῷ συνητήθη μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Σουβραί, ὅστις ἀνεχώρει διὰ Νιέβροην.

Δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τῷ διηγηθῆ τὸ δυστύχημά της.

Τῆ ἐφάνετο ὅτι θὰ ὠμοιάζε μὲ ἐπαίτιδα ζητοῦσαν συνδρομὴν.

Ἀνέβη εἰς τὸ δωματίον της καὶ διὰ πρώτην τότε φοράν, ἀπωλέσασα τὸ θάρρος της, ἔκλαυσεν.

Ἡ Φελισίς συνετέλεσεν εἰς τὴν δυστυχίαν της!

Αἱ ἀδελφαὶ Βερνέν ἐξετίμων τὴν καλ-

λονὴν τῆς ὑπαλλήλου τῶν, τὴν πόσω σπανίαν, καὶ θὰ ὑπέμενον ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ἄλλ' ἡ Φελισίς ἐμαίνετο ἐναντίον τῆς Σολάνζης. Οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτῆς διεψεύσθησαν, λίαν δὲ ἐφοβεῖτο μὴ ἤθελον ἀπολέσει τὴν σημαντικὴν ποσότητα, ἣν ὁ μαρκήσιος τῆ ὑπεσχέθη.

Καὶ τῶντι, ὁ Ὀλιβιέρως ἐφαίνετο παραιτηθεὶς κατακτῆσεως τόσο ἐπιπόνου.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ μαρκήσιος σπανίως ἤρχετο εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, καθότι ἔμενον ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐρχόμενος δ' ἐνίοτε ἐξ αὐτῆς ἐπεσκέπτετο τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἐρωμένην, ἣτις κατέστη εὐνοουμένη του. Τῆ ὠμίλει περὶ θήρας, καὶ ἐορτῶν, περὶ τῶν ἐκδρομῶν του μετὰ τῆς πριγκιπέσσης καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ περὶ τῆς Σολάνζης οὐδέποτε.

Ἐφαίνετο μάλιστα, ὅτι οὐτε τὴν ἐσκέπτετο, ὅτι οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει αὐτήν.

Ἡ Φελισίς ἐμαίνετο διὰ τὴν σιωπὴν του ταύτην.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ Φελισίς ἀνέφερε περὶ τῆς δυστυχῆς Σολάνζης, ἀλλ' ὁ δὲ Τανναὶ προσποιήθη, ὅτι δὲν εἶχεν ἐνόησει.

Τοῦναντίον μάλιστα, ἤρχετο λίαν ἐπαινῶν τὴν Πολωνίδα, ἥς ἐξθείαζεν ὑπερμέτρως τὰς ἐντελείας τοῦ σώματος καὶ τὴν χάριν αὐτῆς καὶ ἐπέρανε τὸν λόγον, γενικεύων τὸ ζήτημα ἐπὶ τῶν γυναικῶν, αἵτινες φκίνονται αὐστηρικὴ διὰ νὰ πωληθῶσιν ὅσον δὲν ἀξίζουσιν!

Οὕτως ἡ Φελισίς δυσηρεστημένη καὶ εὐερέθιστος, ἐπίστευεν ὅτι ἠττήθη, ἂν καὶ ὑποπτεύετο πάντοτε, ὅτι πιθανὸν ὁ μαρκήσιος νὰ προσποιηθῆ!

Ὅπως δῆποτε δυσχερεῖά τις, προστιθεμένη μετὰ τῶν ἄλλων, θὰ ὠφέλει αὐτήν. Ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ ἀνάγκη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐμαλακώτερον.

Ἐγραψε κολακευτικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀρχαίαν μαθήτριά της, ἐν ἣ παρίστα πόσον ἀδικον εἶχε νὰ ἐγκαταλείψῃ θέσιν, ἣτις θὰ ἐβελτιοῦτο κατόπιν, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν τῆ προσέφερε τὴν προστασίαν της, ἀφῆσασα νὰ κανονίσῃ μόνη της τὰ καθ' ἑαυτήν, πλὴν ὠμολόγει πάντοτε τὴν πρὸς αὐτὴν φιλίαν καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις της.

Ἦρχαντο τότε διὰ τὴν ἀτυχῆ, αἱ ἐξευτελιστικαὶ παρακλήσεις πρὸς ἀναζήτησιν θέσεως, αἱ τόσο ἀηδεῖς διὰ καρδίαν ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπῆ!

Ἐπέστη τὴν προσβολὴν, τοῦ νὰ ἐξετάζητε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, παρ' ἀνθρώπων ὁμοίων τῇ Φελισίδι καὶ τῶν ἀδελφῶν Βερνέν, καὶ ν' ἀκούη τὰς αὐθάδεις ἐρωτήσεις των: — «Πόθεν ἔρχεσθε; — Πόσον καιρὸν ἐμαίνατε ἐκεῖ; διατί ἐφύγατε; — Τί ἐκερδίξατε;»

Καὶ ὡς ἐπίμετρον τῶν δεινῶν τῆς τῆ ἀπῆντων: — «Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ὑπαλλήλου. Τὸ προσωπικὸν μας εἶναι πλήρες. — Ἐπαίτιδες θέσεων! εὐχαριστοῦμεν ἂν ἔχανε καιρὸν κανεὶς νὰ σὰς ἀκούη, δὲν θὰ ἐτελείωνε ποτέ!»

[Ἐπεταί συνέχεια.]

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΣΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις, ὅσῳ μᾶλλον προσήγγιζεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Γουσταῦος ἔμελλε διὰ παντός νὰ καταλίπη τὴν Νισσέτταν, τόσο αἱ νεανικαὶ αὐτοῦ ἀναμνήσεις ἀνεκάλυπτον τὰ ἡδέα αὐτῶν μειδιάματα, ὅπως τῷ εἶπῶσι: «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν.»

Ἄπαξ ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ῥαπτρίας, ἐνῶ ἐκεῖνη εἶχε ἐξέλθῃ. Ἐλαβε τὴν κλειδα καὶ ἀνέβη, ἀναμμένων δέ, ἐπεθεώρησεν ἅπαντα τάντικείμενα, τάποτελοῦντα τὸ μικρὸν οἶκημα τῆς ἐρωμένης του. Οὕτως ἐπανέειδε πάνθ' ὅσα τῆ εἶχε δώσει, ἀνυμνηθεῖς τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς τῆ εἶχε δωρήσῃ ταῦτα.

— Ἡ δυστυχὴς νέα, ἔλεγεν ἐξετάζων τὰγαλαμάτια καὶ τὰς μικρὰς εἰκόνας, δι' ὧν εἶχε διακοσμήσῃ τὸν θάλακρόν της, πόσον φροντίζει περὶ παντός ὅ,τι προέρχεται αὐτῇ ἐξ ἐμοῦ!... Ἴδου τὰ μικρὰ αὐτῆς κοσμήματα, τὰ μόνον, ἅτινα ἠθέλησε νὰ δεχθῆ' τὰ φέρει μόνον, ὅταν ἐξέρχεται μαζὶ μου. Ἴδου ἡ εἰκὼν μου, τὴν ὁποίαν ἔκρυψεν εἰς τὸ βᾶθος τῆς κλίνης της, ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων, διὰ νὰ μὴ μ' ἐκθέσῃ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δυνατὸν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν της. Καλὴ Νισσέττα! Ἡμέραν τινὰ θὰ παρατηρήσῃ κλαίουσα πάντα ταῦτα τάντικείμενα, πρὸς τὰ ὁποῖα μειδιᾷ τώρα καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ὑπεθυμίσωσιν εἰς αὐτὴν τὸν ἄνδρα, ὅστις θὰ τῆ ἔχη ἐγκαταλίπη καὶ θάγαπᾷ ἄλλην. Θὰ τὴν καταστήσω μᾶλλον ἀπομεινωμένην, διότι διὰ τῆς παρουσίας των θὰ τῆ ἀπαγορεύωσι σχεδὸν τὴν πρηγορίαν νὰ ζητήσῃ παρ' ἄλλῳ ἀνδρὶ, ὅ,τι δὲν θὰ ἔχη εὐρὴ παρ' ἐμοῦ.

Ὅτε δὲ ἐσκέπτετο οὕτως ὁ Γουσταῦος, θὰ ἤθελεν ἴσως νὰ εὕρῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του λόγον τινὰ ἀρετὰ ἰσχυρόν, ὅπως τον ἀναστείλῃ· ἀλλ' ἀείποτε αἱ ὑποσχέσεις περὶ εὐτυχίας, ἃς τῷ παρεῖχε τὸ μέλλον ἐπὶ μόνῳ τῷ ὀνόματι τῆς Λαυρεντίας, τὸν ἐξώθουν νὰ ἀναχωρήσῃ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ κλαίῃ διὰ τὴν Νισσέτταν, ὡς μήτηρ ἔχουσα δύο τέκνα καὶ ἀπολέσασα τὸ ἓν θὰ ἔκλαιεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτου, προσμειδιῶσα συγχρόνως εἰς τὰ φίληματα ἐκεῖνου, ὅπερ θὰ καταλήξῃ ἴσως νὰ τὴν παραμυθήσῃ.

Ὁ Γουσταῦος λοιπὸν εὕρισκετο ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου τῆς Νισσέττας, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγρούς, ὅτε ἡ νεκρὰ κόρη εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, καὶ πλησιάσασα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν ἔθηκε τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐραστοῦ της. Οὕτως ἐστράφη ζωρῶς καὶ εὗρεν ἐν μειδιάματι καὶ ἐν φίληματι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ῥαπτρίας.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν αὐτόν· διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ κρῦψῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν συγκίνησιν του.

— Δὲν ἔχω τίποτε, Νισσέττα μου, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν· εἶμαι μόνον ὀλίγον περίλυπος, σκεπτόμενος ὅτι μέλλω νὰ σε ἀφήσω.

— Ἀναχωρεῖς λοιπὸν ὀριστικῶς;

— Ναί.

— Ἐλαβες εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Νίκαιαν;

— Ἐλαβον ἐπιστολὴν τὸ πρῶν.

— Ὁ Ἐδμόνδος χειροτερεύει;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν καλλιτερεύει, καὶ ὁ ἀτυχὴς νέος ἐπιμένει νὰ με ἔχη πλησίον του· τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἀρνούμεθα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

— Γουσταῦε; . . εἶπεν ἡ Νισσέττα διὰ τόνου ἰκετευτικοῦ.

— Τί θέλεις;

— Ἐάν με ἠγάπας, θὰ ἔκαμνες ἐν πράγματι.

— Λέγε.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσῃς.

— Εἰπέ μου το πάντοτε, καί, ἐάν εἶναι δυνατὸν, θὰ το κάμω.

— Ὡ! εἶναι μᾶλλον ἢ δυνατὸν, εἶναι εὐκολον.

— Ὁμίλησε τότε.

— Πάρε με μαζὶ σου.

— Ὅταν με ἔγραψες, διὰ νὰ μού το ζητήσῃς, ἀγαπητή μου κόρη, σοῦ ἐξήγησα ὅλους τοὺς λόγους, οἵτινες με ἐμπόδιζον νὰ σε καλέσω νὰ ἔλθῃς.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡρέμα ὁ Γουσταῦος.

— Δὲν θὰ διέμενον μαζὶ σου, ὑπέλαβεν ἡ νέα, ὡσεὶ ὁ λόγος οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν ἐραστὴν της, ὅστις οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Ἐπειτα ἐξηκολούθησε, πιστεύουσα ὅτι ἤρξατο πείθουσα αὐτόν.

— Θὰ ἐνοικιάζω μικρὰν κατοικίαν εἰς Νίκαιαν· οὐδεὶς θὰ ἐγνώριζε τίς εἶμαι καὶ τί εἶμαι. Ἡ κυρία Δεπερέ καὶ αὐτὸς ὁ Ἐδμόνδος θὰ το ἠγνούουν. Θὰ ἤρχεσο νὰ με βλέπῃς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κατὰ τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδεὶς εὕρσκειται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὸ ἑσπέρας, καὶ θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχὴς· διότι οἱ Παρίσιοι εἶναι πολὺ μελαγχολικοὶ δι' ἐμέ, ὅταν σὺ δὲν εὕρσκεισαι ἐδῶ.

— Ὅπως θέλεις. Σὺ εἶσαι ὁ κύριος, εἶπεν ἡ νεῆνις, ἀπομάσσουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Πότε ἀναχωρεῖς;

— Ἐντὸς πέντε ἢ ἕξι ἡμερῶν.

— Θέλεις νὰ σε συνοδεύω μέχρι τοῦ Σιαλόν; θὰ εἶμαι περισσότερο καιρὸν μαζὶ σου.

— Λοιπὸν θὰ με συνοδεύσῃς ἕως ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Δωμῶν, εὐτυχὴς, διότι ἠδυνήθη νὰ παραχωρήσῃ τι εἰς τὴν δυστυχῆ νέαν.

— Ὡ! πόσον εἶσαι καλός... εἶπε περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων της. Καὶ ἐπήδησεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Γουσταῦος ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ἦτο διὰ τὴν Νισσέτταν ὅ,τι πατὴρ διὰ τὸν υἱόν του, ἐν μέλλει νὰ στείλῃ ἐκ νέου

εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, ὅπου οὗτος θὰ στενοχωρεῖται. Παρεῖχεν αὐτῇ ἀπάσας τὰς τέρψεις, ἃς ἠδύνατο νὰ τῆ παράσχῃ, λέγων καθ' ἑαυτόν: «Τοῦλάχιστον θὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον.»

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Γουσταῦος ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου· διότι, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, ἡ ἐπιστολή, ἣν ὁ Γουσταῦος εἶπεν ὅτι εἶχε λάβῃ ἐκ Νίκαιας, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ πρόφασις. Οὐδεὶς εἶχε γράψῃ αὐτῷ.

Ἴδου τί ἔγραφεν ὁ ἡμέτερος ἀσθενής:

«Εἶμαι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος, φίλε μου, ἀλλὰ θέλω νὰ εὕρω τὴν δύναμιν, ὅπως σοι γράψω γραμμάς τινας. Κατὰ πρῶτον, διὰ νὰ τελειῶνῳ ἀμέσως με τὸν ἑαυτόν μου, εἶμαι ὀλίγον καλλίτερον, καὶ ἡ βελτίωσις αὕτη ὑπόσχεται νὰ βαίνει αὐξάνουσα.

Ἡ μήτηρ μου μοι ὠμίλησε περὶ τῆς συνδιαλέξεως, ἣν ἔσχες μετ' αὐτῆς καὶ μοι ἐγνωστοποίησε τὸ ἀληθὲς αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεώς σου. Ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὴν δυστυχῆ μας Νισσέτταν, τὴν τόσο ἀγαθὴν, τόσο ἀφωσιωμένην καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλαμεν ἐνίοτε τόσο ὠραίας ἡμέρας. Κατόπιν ἐσκέφθη, καὶ, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ στιγμή, καθ' ἣν μέλλεις νὰ ἐπανέλθῃς, ἐάν ἐπανέλθῃς, ἠθέλησε νὰ σοι δώσῃ μίαν συμβουλήν. Γινώσκεις ὅτι ἀγαπῶ τὴν Νισσέτταν ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας, ἀλλὰ γινώσκεις ὡσαύτως ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, καὶ τοῦτο εἶναι λίαν φυσικόν. Δὲν θὰ διστάσω λοιπὸν νὰ σοι δώσω τὴν συμβουλήν, ἣτις κατ' ἐμὲ θὰ δυνήθῃ νὰ σε καταστήσῃ εὐτυχῆ, καὶ ἐάν ἀκόμη ἡ συμβουλή αὕτη, θὰ τῆ προῦξέιναι λύπην... Τὴν εὐτυχίαν σου πρόπαντός... Λοιπὸν πιστεύω, ἀγαπητέ μου Γουσταῦε, ὅτι ἡ εὐτυχία σου κεῖται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Δεμορτών. Εἰς σὲ ὀφείλω τὴν Ἀντωνίαν, δὲν θὰ ὀφείλῃς εἰς ἐμὲ τὴν Λαυρεντίαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ πράξω τὸ καθήκον μου, καταπολεμῶν τοὺς δισταγμούς σου, ἐάν ἔχῃς ἀκόμη τοιούτους. Πρῶτον σὲ ἀγαπᾷ, καὶ πολὺ, διότι πολλὰκις ὠμίλησα μετ' αὐτῆς περὶ σοῦ, τὸ δὲ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔχει πρὸς σὲ, διαφάνεται ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦς... Ἡ εὐτυχία λοιπὸν εὕρσκειται ἐδῶ, διότι ὑπάρχει ἔρως... Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ της εἶναι ἐξαιρέτοι καὶ θάντικαταστήσωσι τοὺς γονεῖς σου, οὓς ἀπώλεσας. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν εἶναι ἐδῶ, διότι ὑπάρχει οἰκογένεια... Ἡ Λαυρεντία εἶναι ἀγγελος ἀθωότητος καὶ καλλονῆς, εἶναι ψυχὴ ὅλως νέα πρὸς διάπλασιν, εἶναι παραδεισος παρθένος πρὸς κατάκτησιν. Ἡ εὐτυχία λοιπὸν εἶναι ἐδῶ, ἀφοῦ ὑπάρχει θρησκεία, ἀθωότης, μέλλον.

«Νυμφεῦθητι τὴν δεσποινίδα Δεμορτών.

Ἄλλὰ πράξον ὑπὲρ τῆς Νισσέττας, πᾶν ὅ,τι ὀφείλεις νὰ πράξῃς· ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, δὲν θὰ τῆ ἀπέκρυπτον τίποτε. Θὰ τῆ ἔλεγον τὰ πάντα ἐγὼ αὐτός, ἀντὶ νὰ τῆ γράψω, ὡς σὺ ἀναμφιβόλως σκοπεῖς νὰ πράξῃς. Ἐχει ὀρθοφροσύνην· γινώσκει κάλλιστα ἐν τῷ βᾶθει

της καρδιάς της, ότι ο σύνδεσμος ὑμῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι αἰώνιος, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ σοὶ ὀφείλῃ χάριν ἐπὶ τῇ ἐμπιστοσύνῃ, ἣν θὰ ἔχῃς πρὸς τὸν ἔρωτά της, ἐὰν συζητήσῃς μετ' αὐτῆς τὴν κατὰστασιν. Ἐξασφάλισον αὐτῇ τὸ μέλλον, τοῦτο δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σοὶ συστήσω, ἀλλ' ἐξασφάλισον αὐτῇ τοῦτο οὕτως, ὥστε τὸ μέλλον τοῦτο νὰ εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μία τέρψις δι' αὐτήν. Ἀγόρασον αὐτῇ μικρὸν ἐργαστήριον· ἐκτὸς τούτου καταθέσῃς χάριν αὐτῆς παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ ποσόν τι, ὅπερ θὰ εἶναι πάντοτε ὑπὸ τὴν διάθεσίν της, ἐὰν ἡ μικρὰ αὐτῆς ἐπιχειρήσις δὲν εὐδοκιμήσῃ. Γινώσκεις ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλῇ ὡς γέρον· ἔχω λοιπὸν σχεδὸν ἐξομολογηθῆ πάντα ταῦτα εἰς τὴν Λαυρεντίαν, ἣτις ἐξεπλήσσετο ἐπὶ ἀπουσίᾳ τόσο μακροῦ. Καὶ τῶντι, ὅπως λάβῃ τις ἔγγραφα, δὲν χρειάζεται εἰς μὴν, καὶ παρήλθε μὴν σχεδόν, ἀφότος ἀνεχώρησες. Εἶπον αὐτῇ ὅτι παρέτεινες ἀναμφιβόλως τὴν διαμονὴν σου ἐν Παρισίοις, ὅπως διευθετήσῃς πάντα ταῦτα, ὡς σοὶ εἶπον ἀνωτέρω. Μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἔχεις δίκαιον ἐνεργῶν οὕτω καὶ ὅτι ἦτο πράξις εὐγενοῦς καρδιάς καὶ ἐντίμου ἀνδρός. Ἐννοεῖς κάλλιστα ὅτι τῇ ἔκαμα τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, διότι ἤμην βέβαιος περὶ τῆς ἀποκρίσεως τῆς δεσποινίδος Δεμορτών. Ἄλλα σπεῦσον νὰ ἐπανέλθῃς, διότι, ἐὰν αὐτὴ ἀνέχεται νὰ μένῃς ἐν Παρισίοις, ὅπως ἐξασφαλίσῃς τὸ μέλλον τῆς Νισσέττας, δὲν θὰ ἠνείχετο νὰ μείνῃς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀτυχῆ ἡμῶν φίλην, ὅπερ ἐπὶ τέλους δυνατὸν καὶ νὰ ὑποθέσῃ, ἐὰν δὲν μὲς ἐπανεέλθῃς ταχέως. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅπως εὐκόλως αἱ νεάνιδες κατανουοῦσι λεπτότητάς τινὰς τῆς καρδιάς, ἄς συχνάκις δὲν παραδέχονται πλέον, ἀφοῦ ὑπανδρευθῶσιν.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη κατέριψε τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς τοῦ Γουσταύου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ποφασίσῃ ὅπως ὀμολογήσῃ τῇ Νισσέττᾳ τὰ τοῦ γάμου τῆς. Ἡθέλησε ἀναβάλῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν στιγμὴν ταύτην, τοῦτο δὲ ἐκ στοργῆς πρὸς τὴν ῥάπτριαν καὶ ἵνα μὴ δηλητηριάσῃ τὴν χαρὰν, ἣν προσεδόκα ἐκ τῆς συνοδίας του.

— Ὅχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θέλω νὰ το μάθῃ, μόνον ὅταν θὰ εὐρίσκωμαι μακρὰν. Δὲν θέλω ἀναμιμνησκομένη τοῦ χρόνου, ὃν θὰ διέλθῃ μετ' ἐμοῦ, νὰ νευρίσκῃ ἐν αὐτῷ λύπην δι' ἐκυτὴν. Θέλω νὰ μοὶ χρεωστῇ χάριν ἐπὶ τῷ φόβῳ, τὸν ὅποιον ἔσχον, προκειμένου νὰ τῇ προξενήσω λύπην καὶ νὰ διαβλέπῃ ἐν αὐτῷ τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν ἔρωτος. Πάντοτε εἶναι καιρὸς ν' ἀναγγείλῃ τις κακὴν εἰδησιν, ἔπειτα τις οἶδεν, ἐὰν τὰ δάκρυά της δὲν θὰ μ' ἐκράτουν; ... καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἔχει δίκαιον, ἢ εὐτυχία ὀριστικῶς εἶναι ἐκεῖ κάτω, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ καρδιά μου εὐρίσκειται ἤδη ἐκεῖ.

Ἐπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δὲν δύναται τις δυστυχῶς νὰ εἴπῃ εἰς μίαν γυναῖκα, ἣν ἐγκαταλείπει χάριν ἄλλης, διότι

ὁ ἔρωσ δὲν ἀνέχεται μέσον ὄρον, καὶ ὅμως ἔρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν συχνότατα ταῦτα πραγματοποιοῦνται· τοῦτο δὲ, ὅτε ὁ καιρὸς μετέβαλε τὰς ἐντυπώσεις καὶ ὅτε οἱ ἀγκνηθέντες δύναται νὰ διέλθωσι πλησίον ἀλλήλων, χωρὶς νὰ ἐξεγείρωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ των ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνάμνησιν, τὴν θερμὴν ταύτην σποδὸν τῶν ἀποσβεσθέντων αἰσθημάτων. Ἐάν, ἐπὶ μακρὸν ἀνερευνήσας τις τὴν ψυχὴν του, παρατηρήσῃ ὀριστικῶς ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἔρωτα πρὸς τὴν ἐμπνεύσασαν αὐτῷ τούτον γυναῖκα, καὶ ὅτι αἰσθάνεται τοιοῦτον πρὸς ἄλλην· ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὀμολογήσῃ εἰλικρινῶς ὅ,τι αἰσθάνεται πρὸς ἐκείνην, ἣν μέλλει νὰ ἐγκαταλίπῃ· ἐὰν ἠδύνατο νὰ τὴν φέρῃ παρευθὺς εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀγάπης, ἣν αἰσθάνεται πρὸς αὐτήν, καὶ νὰ μεταβάλῃ εἰς εἰλικρινῆ καὶ ἀφωσιωμένην φιλίαν τὸν ἔρωτα, ὃν αὕτη αἰσθάνεται ἀκόμη, ἢ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ θὰ ἔκαμνε μέγα βήμα. Δυστυχῶς τοῦτο δύναται νὰ γείνη μόνον μετὰ ἐκλεκτῶν πνευμάτων, πρὸς οἷς ἡ φιλευτία κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν καὶ τὸ λογικὸν κατόπιν κερύουσι τὴν δύναμιν ν' ἀποκρύψωσι τὴν λύπην αὐτῶν καὶ ν' ἀποδιώξωσι τὸ παρελθόν.

Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον μετὰ τῆς Νισσέττας, ἣτις θὰ ἐξεργήγνυτο εἰς κλαυθμοὺς καὶ θὰ ἐσύρετο εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γουσταύου.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτῆς.

Ὁ Γουσταῦος ἔγραψε πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερὲ ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς ἐπιστολῆς του, θὰ ἦτο πλησίον της. Τοῦτο, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται, ἐσήμαινε: «Ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεμορτών».

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀνεχώρει μετὰ τῆς Νισσέττας εἰς Σιαλόν.

Ἡ ῥάπτρις ἦτο καταγοητευμένη. Οὐδέποτε εἶχε ταξιδεύσῃ. Τὰ πάντα τὴν διεσκέδαζον. Ἡ ἀτυχὴς μικρὰ οὐδαμῶς ὑπόπτειε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου τούτου, ὅπερ ἤρξατο τόσο περιχαρῆς.

Ἀφίκετο εἰς Σιαλόν μετὰ τοῦ Γουσταύου τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἀπέπλεε τὴν μεσημβρίαν εἰς Λυών.

Ἡ Νισσέττα, ἣτις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου εἶχεν ἀναγκάσῃ τὸν Γουσταῦον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ μακρὸν, ἦτο ἀρκετὰ εὐθυμὸς μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐκόμισαν τὰς ἀποσκευὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔνθα παρέμειναν ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν δύναται νὰ παραμείνωσι συνοδεύοντες τοὺς ὁδοιπόρους.

Ἐπὶ τέλους τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη.

Ἡ Νισσέττα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ξηράν, ἀφοῦ ἠσπάσθη τὸν Γουσταῦον, μείναντα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπως τὴν βλέπῃ μακρότερον χρόνον. Τὸ πλοῖον ἀπεμακρύνθη. Ἡ Νισσέττα, μὴ θέλουσα νὰ λυπήσῃ τὸν ἔραστὴν της, ἐφώναζε πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα:

— Ἐντὸς ὀλίγου! δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ Γουσταῦος ἀπεκρίθη διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς, διότι ἠσθάνετο ὅτι, ἐὰν ἤνοιγε τὸ στόμα, τὰ δάκρυα θὰ ἐκάλυπτον τὴν φωνὴν του.

Ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ εἶναι ὀρατὴ, ἢ νεανὶς ἐκίνει τὸ μανδύλιόν της, ἔπειτα ἐξηκολούθησε θεωμένη τὸ πλοῖον· ἀλλ' ὁ Γουσταῦος δὲν ἔβλεπεν αὐτὴν πλέον, συνεχέετο δι' αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, ἅτινα ἦσαν ἐπὶ τῆς ὄχθης.

— Ἐμπρός, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Νισσέττα, σπογγίζουσα τὰ ἀκούσια δάκρυά της, θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ κλάσῃ πλέον.

Ὁ ποταμὸς ἐσχημάτιζε κμπύλην, τὸ πλοῖον ἐξηφανίσθη.

ΚΣ'

Ὁ γράφων τὸ βιβλίον τοῦτο οὐδένα ἄλλον ἐπιδιώκει σκοπὸν, γράφων αὐτό, ἢ νὰ περιγράψῃ καὶ ἴσως νὰ δικαιολογήσῃ τὰς ἠθικὰς μεταβολὰς, ἄς ἡ ἡλικία καὶ ἡ κοινωνία ἐπιφέρουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον, καὶ αἰτινες καταστρέφουσι σχεδὸν πάντοτε τινὰς τῶν πρώτων θεωριῶν καὶ τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἔσχον περὶ αὐτοῦ. Ὁ Γουσταῦος εὐρίσκετο ἐν μιᾷ τῶν φυσικῶν τούτων μεταμορφώσεων. Οὗτος, ὅστις εἶχε νομίσῃ ὅτι ὁ βίος ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ὅπως τον εἶχεν ἀρχίσῃ, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐπιρροὴν τῶν διαφόρων αἰσθημάτων, ἅτινα ἀναμένουσι τὴν καρδίαν ἐν τοῖς σταθμοῖς τῆς ζωῆς καὶ ἅτινα παρασύρουσιν αὐτὴν πρὸς νέους ὁρίζοντας. Ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἐδμόνδου εἶχε διανοήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς νέας ἰδέας. Καίπερ λέγων καθ' ἑαυτὸν: «Ὁ Ἐδμόνδος θὰ ποθάνῃ ἴσως νέος», εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ ὀμολογήσῃ ἐκυτῷ ὅτι ὁ φίλος του, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, θὰ ἐγεύετο ἡδονῶν, ἄς οὗτος ἠγνοεῖ ἀκόμη καὶ αἱ ὁποῖαι προησθάνετο ὅτι ἦσαν αἱ ἡδύταται τοῦ κόσμου τούτου, ἀφοῦ εἶναι αἱ ἀγιώταται. Οὕτως εἶχε σκεφθῇ κατὰ τὸν χρόνον, ὃν εἶχε διέλθῃ ἐν Παρισίοις, μετὰ τὴν εἰς Νίκαιαν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐδμόνδου, αἱ δὲ λεπτομέρειαι, ἄς παρεῖχεν αὐτῷ ὁ σύζυγος τῆς Ἀντωνίνης περὶ τῆς εὐτυχίας του ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, τὰς ὁποίας τῷ ἔγραφεν, εἶχον ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν εἰς ἐπιθυμίας ἀορίστους ἔτι, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως ἡ τύχη ἔμελλε νὰ δώσῃ ταχέως ἕνα σκοπὸν. Ἡ Λαυρεντία εἶχεν εὐρεθῇ ἐκεῖ ὡς ἐκ θείας Προνοίας, καὶ ὁ Γουσταῦος εἶχε διίδη ἐν αὐτῇ νέον μέλλον δι' αὐτόν.

Ἐνίοτε αἱ μεταβολαί, ἄς ὁ ἀνθρώπος ὑφίσταται, δὲν ἔχουσι τόσο εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα δι' ὅλους, ὡς διὰ τὸν Γουσταῦον. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἔχει τις ζῆσῃ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ἐν τῷ κόσμῳ. Τούτου ἕνεκα βλέπει τις ἐκδεδιητημένους νὰ καθίστανται ἐξαίρετοι σύζυγοι καὶ ἀγαθοὶ οἰκογενειάρχαι, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀνθρώπους, ὧν αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ πεποιθήσεις ἐφαίνοντο ὡς ἐγγύσις, νὰ με-

ταβάλλωνται ἀποτόμως καὶ νὰ παρκαδί-
δωσι τὴν καρδίαν αὐτῶν λείαν, εἰς ἐλατ-
τώματα καὶ πάθη παντοειδή.

Ἀπειραθήμεν νὰ καταστήσωμεν κα-
ταληπτούς οὐχὶ τοὺς δισταγμούς, ἀλλὰ
τὰς λεπτότητας τοῦ Γουσταύου· ἐπειδὴ
ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν ἐδίσταζε πλέον με-
ταξὺ Νισσέττας καὶ Λαυρεντίας. Μόνον
διηρωτᾶτο, ἐὰν βεβαίως εἶχε τὸ δικαί-
ωμα νὰ πράξῃ ὅ,τι ἔπραττεν. Ἐνίοτε τὸ
κακὸν μέρος τῆς φύσεώς του — διότι ἕκα-
στος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἐν ἐκυτῷ κακόν
τι ἐνστικτον, ἀναγκνόμενον ἐν ταῖς με-
γάλαις περιστάσεσι τοῦ βίου, καθ' οὗ δύ-
ναται νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τέλους, ἀλλ' ὅ-
περ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὕλισμου τοῦ
διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὴν δεσποτείαν
του — τὸ κακὸν μέρος τῆς φύσεώς του, λέ-
γομεν, τῷ ἐπιθυροῦσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς και-
ρὸν εἰς τὸ οὐς ὅτι ἐπὶ τέλους κατ' οὐδὲν
ἔπρεπε νὰ τον στενοχωρῇ ἡ Νισσέττα,
ὅτι ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔλαβον τόσας
προφυλάξεις ὅπως τὴν ἐγκαταλίπωσιν, ὅτι
ἦτο μία τῶν νεανίδων ἐκείνων τῶν πάν-
τοτε λίαν εὐτυχῶν δι' ὅσα πράττουσιν
ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὅτι, ἐξασφαλιζῶν αὐτῇ
θέσιν τινὰ, ἔπραττε πλείονα τῶν ὅσα ὤ-
φειλε νὰ πράξῃ. Ὁ Γουσταῦος ἀπέδωκε
βέβαια τοὺς συλλογισμούς τούτους, ἐφ'
οἷς ἠσχύνετο ἑαυτὸν· ἀλλ' ἐπνῆρχοντο
ἀδιακόπως. Ἦσαν δι' αὐτὸν ὅ,τι ἐλλίπεδ
βάρος, ὅπερ ἔχων τις πάντοτε πρόχειρον,
καταλήγει εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ ὅποσον
ὄφελος δύναται νὰ ποφῆρῃ αὐτῷ πούτου,
καὶ ἡμέραν τινὰ ἐκπλήσσειται, θεὸς αὐτό
εἰς πλάστιγγα καὶ ἐπωφελῆθεὶς ἐξ αὐ-
τοῦ. Ὅσον ἐλευθέρως καὶ ἂν εἶναι τις,
ὕψισταται ἀρκετὰς δυσκολίας, ὅπως ἀ-
ναγκάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ νὰ λησμονήσῃ
πάν ὅ,τι συμφέρει αὐτῷ νὰναμινηθήκηται.

Καὶ ὅμως ὁ Γουσταῦος ὤφειλε το-
σάυτας στιγμάς εὐφροσύνης πραγματικῆς
εἰς τὴν Νισσέτταν, ὥστε θὰ ἦτο ἀχαρί-
στος, ἐὰν τοῦλάχιστον δὲν ἀνεζήτηει περὶ
ἑαυτὸν δικαιολογίας διὰ τὴν θλίψιν, ἣν
ἔμελλε νὰ τῇ προξενήσῃ. Ἡὐχαριστεῖτο
τότε ἀναμιμνησκόμενος τῶν φίλων του,
οἵτινες εἶχον εὐρεθῆ ἢ σχεδὸν εὐρεθῆ εἰς
τὴν αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος θέσιν καὶ τοῦ τί
εἶχον πράξῃ. Εὗρισκε πάντοτε, τοῦτο δὲ
τον ἐνεθάρρυνεν ἐπὶ μάλλον, ὅτι δὲν ἔπρα-
ξαν ὅσα ἔμελλε νὰ πράξωσι καὶ ὅτι ἐντού-
τοις οὐδὲν ἐγένετο περὶ αὐτῶν.

Ταῦτα πάντα διελογίζετο ἀπὸ Σιαλὸν
μέχρι Νικαίας, ὅτε δὲ ἀφίκετο πρὸ τῆς
οἰκίας τοῦ Ἐδμόνδου, ἐνθα ἠλπίζεν ὅτι
θὰ εὕρῃ τὴν Λαυρεντίαν, ἡ καρδία του
ἐπάλλετο, ἐξ ἐλπίδος βεβαίως, διότι αἱ
τύψεις εἶχον ἤδη ἐκλίθη.

Εὔρεν ἀπαντὰς συναγμένους ἐν τῇ αἰ-
θούσῃ, ὡς τὴν προτεραιάν τῆς ἀναχωρή-
σεώς του. Ἐγένετο δεκτὸς ὡς πάντοτε.

Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδμόν-
δου, ὅστις ἤρχιζε νὰ περιπατῇ. Ἦσπᾶσθη
τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνίνης καὶ ἔθλιψε τὴν
χεῖρα τῆς κυρίας Δεπερέ. Ἡ δεσποινὶς
Δεμορτῶν ἠρυθρίασε καὶ ἐταπεινώσε τοὺς
ὀφθαλμούς, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχό-
μενον Ὁ ταγματάρχης, ἡ σύζυγός του

καὶ ὁ κύριος Δεβὼ προσεμειδίωσαν αὐτῷ.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ μοι κύριε Γου-
σταῦε, εἶπεν ὁ κύριος Δεμορτῶν, ὠθῶν τὸν
νέον πρὸς τὴν Λαυρεντίαν, ἀσπασθῆτε τὴν
γυναϊκά σας.

Ἡ Λαυρεντία ἔτεινε τὸ μέτωπον τῷ
Γουσταύῳ, θλίψαντι τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Δὲν συλλογιζέσθε πλέον τοὺς Πα-
ρισίους; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Δύνασθε νὰ το ἐρωτᾶτε;

— Τὸ ὀρκίζεσθε;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ εἰσθε εὐτυχῆς;

— Τόσον εὐτυχῆς, ὥστε δὲν εὐρίσκω
λέξεις νὰ ἐκφράσω τὴν εὐτυχίαν μου.

— Βλέπετε, κυρία Δεμορτῶν, εἶπεν ὁ
ταγματάρχης στεναζῶν, ἰδοὺ πῶς ὁ πα-
τήρ σου μᾶς ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλ-
λήλων πρὸ εἰκοσιδύω ἐτῶν.

— Εἶθε νὰ δύνανται νὰ εἰπωσι τὸ αὐτὸ
μετὰ εἰκοσιδύω ἔτη!.. ἀπεκρίθη ἡ κυρία
Δεμορτῶν, παρατηροῦσα τοὺς δύο νέους
μετὰ τρυφερότητος.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σας. Γου-
σταῦε, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, λαμβάνουσα
τὴν χεῖρα τοῦ Δωμών.

— Ἐπραξας καλῶς, τῷ εἶπεν ὁ Ἐδ-
μόνδος χαμηλοφώνως.

Παραδόξον! Ὁ Γουσταῦος ἠσθάνθη ἐν τῷ
μέσῳ τῆς χαρᾶς του οἰνοὶ ψυχικὴν στενο-
χωρίαν, βλέπων ὅτι οὔτε ἡ κυρία Δεπερέ
οὔτε ὁ Ἐδμόνδος ἐφαίνοντο ἀναμιμνησκό-
μενοι τῆς Νισσέττας, ἥτις, καθ' ἣν ὥραν
συνέβαιεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ, ἔγραφε πρὸς τὸν
Γουσταῦον πόσον ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τῆς
ἀναχωρήσεώς του καὶ πόσον ἐπιθύμει ἤδη
τὴν ἐπάνοδόν του.

Δυστυχῆς Νισσέττα!..

— Βλέπετε, ἀγαπητέ μου Γουσταῦε,
ὕπελχθεν ἡ κυρία Δεπερέ, ἐκράτησα τὸν
λόγον μου.

— Καὶ πότε θὰ γείνη ὁ γάμος; ἠρώ-
τησεν ἡ Λαυρεντία, ἥτις ἐροῖφθη εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, λέγουσα τοῦτο.

— Ὅταν ὁ Ἐδμόνδος, ὁ μάρτυς μου,
θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως μεταβῇ εἰς
τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν τότε, εἶπεν ὁ
κύριος Δεβὼ, καὶ πρέπει νὰ γείνη τούτο
μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, διότι ἐπὶ
δύο μῆνας ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ καταλίπη
τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Ἐλπίζετε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως
ὁ Γουσταῦος τὸν ἰατρόν.

— Τὰ πάντα βαινουσι καλῶς, ἀπεκρί-
θη οὗτος.

— Τώρα, Γουσταῦε, ὑπάγετε ν' ἀνα-
παυθῆτε ὀλίγον, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ εἰς
τὸν Δωμών. Εἶναι γλυκὺς ὁ διαδεχόμενος
τὴν χαρὰν ὑπνος.

Μετὰ τινὰς στιγμάς ὁ Γουσταῦος ἀνῆρ-
χετο εἰς τὸν κοιτῶνά του, λέγων καθ'
ἑαυτόν, ὅπως δώσῃ πέρας εἰς τὰς τελευ-
ταίας ἀναμνήσεις, αἵτινες διήρχοντο τοῦ
πνεύματός του:

«Τώρα πλέον δὲν δύναμαι νὰ μεταβά-
λω γνώμην. Τὰ πάντα ἐτελείωσαν.»

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Ἐν τούτοις ἐν τῷ δυστυχίματι τούτῳ
ἡ κυρία δὲ Σέβη δὲν ἔχασε τὴν συνήθη
εὐθυκρίσιαν τῆς. Δὲν ἐδέχθη νὰ μεταβῇ
ὅπως κατοικήσῃ εἰς ἐρημόν τι χωρίον τῆς
Γαλλίας, ὅπου δευτέρως τις ἐξάδελφος
τῇ προσέφερον ὡς ἐλεημοσύνην πτωχῆν
φιλοξενείαν, ἀλλὰ μείνασα ἐν Αἰγύπτῳ,
ἀφοῦ συνήθροισεν ὅ,τι ἡδυνήθη νὰ σώσῃ
ἐκ τῆς περιουσίας τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ
μετὰ τοῦ κόσμου ὡς ἄλλοτε, διότι ἡ κυ-
ρία δὲ Σέβη, ἐπιτηδεῖα μήτηρ οὔσα καὶ
ἔχουσα ὠραιότητα θυγατέρας, ἐσκέπτετο
ὅτι θὰ ἦτο λίαν ἀτυχῆς ἐὰν δὲν κατῶρ-
θου νὰ τὰς ὑπανδρεύσῃ ἄνευ προικῶς.

Βεβαίως οἱ ὄνειροπολοῦμενοι γαμβροὶ δὲν
θὰ ἄφινον τὴν μητέρα τῆς συζύγου των
ἐν τῇ δυστυχίᾳ, αὐτῇ δὲ πάλιν θὰ ἦτο
τόσον σπανία πειθερά, ὥστε οὔτε ἐπαι-
σθητῇ θὰ ἐγένετο ἡ παρουσία τῆς.

Καὶ ταῦτα ὄνειροπολοῦσα ἔτρεχεν ἀπὸ
ἐορτῆς εἰς ἐορτὴν πάντοτε ζητοῦσα, οὐ-
δέποτε εὐρίσκουσα καὶ ὅμως μὴ ἀπελπι-
ζομένη.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ Χριστίνα τὴν ἀν-
ησύχη.

Ἦτο ἀγρία, ὄνειροπόλος κόρη, αὐτῇ ἡ
Χριστίνα, καὶ τὸ ὄνειρόν τῆς ἦτο νὰ ἀ-
γαπήσῃ, ὡς ἐὰν εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο
οἱ πτωχοί.

Γέρον τις πασᾶς, ναβάβ τις, ἠθέλησε
νὰ τὴν ἐργολαβήσῃ. Ἄλλ' αὐτῇ ζηρότατα,
μὲ τὸ παγετῶδες ὕφος τῆς, τοὺς ῥώθω-
νας ἔχουσα διεσταλμένους, τῷ ἀπεκρίθη
ὑπερηφάνως:

— Δὲν πωλοῦμαι.

Ἡ ἀπερίσκεπτος! Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀνόη-
τος αὐτῇ ἀπάντησις ἦτο ὠραιότατη· ὁ
δὲ πασᾶς ἐφοβήθη μὴ, περιπαθῆ χαρα-
κτῆρα ἔχουσα, διαπραξῇ ἀνεπανόρθωτόν
τι λάθος, τοσοῦτον ἢ προσπάθεια τῆς
νεανίδος, τοῦ νὰ ὀμοιάζῃ πρὸς τὰ ὀπισθεν
τῶν ὑελομάτων ἐκθέματα τῶν ἐμπόρων,
τὸν ἐτρόμαζεν.

Εὐτυχῶς μετεβίβασε τὴν συμπάθειάν
του ἀπὸ τῆς Χριστίνης εἰς τὴν Μαργα-
ρίταν, αὐτῇ δὲ ἐγνώριζε πῶς νὰ τὸν
κρατήσῃ.

Τὸ κυνήγιον τῶν συζύγων, πανταχοῦ
ἄλλως τε ἐπιτετραμμένον, εἶνε συνηθέστα-
τον ἐν Ἀνατολῇ, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατό
τι νὰ εἴρῃ.

Ἄλλ' ὅσον μετρία καὶ ἂν ἦτο ἡ πο-
λυτέλεια τῶν τριῶν τούτων γυναικῶν
πολλοὶ ἠπόρουσαν πόθεν ἐπρομηθεύοντο
χρήματα, καὶ κρυφίως ἐπιθυροῦντο τὸ ὄ-
νομα τοῦ γέροντος πασᾶ, τακτικῶς ἐπι-
σκέπτου τῆς οἰκίας των. Αἱ κακαὶ μά-
λιστα γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι δὲν τὸν εἴλκυον
μόνον αἱ θυγατέρες, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἡ
μήτηρ των μετὰ τὴν ὄριμον, ἀλλὰ θελκτι-
κὴν εἰσέτι καλλονὴν τῆς.

Ὁ κόσμος θέλει νὰ φαίνεται πάντοτε καλῶς πληροφορημένος, διὰ τοῦτο ὅταν δὲν γνωρίζει, ἐφευρίσκει.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἐνδιέφερον τὸν Ραούλ. Ἠγαπᾶτο, καὶ περὶ τοῦτου ἦτο βέβαιος, διότι ὅσα ἤκουε περὶ τῆς νεανίδος καὶ ἡ γνώσις τοῦ χαρακτήρος τῆς τὸ ἐπεβεβαίουν. Ἠγαπᾶντο ἐνθουσιωδῶς, παραφόρως καὶ ἐν τούτοις συχνάκις ἐτρόμαζεν ἕνεκα τῆς περιπαθοῦς φύσεως καὶ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τῆς γυναικὸς του, εὐθύς ὅμως ἐθαρρύνετο, σκεπτόμενος ὅτι ταχέως ὁ χρόνος ἤθελε κατευνασθεῖν τὰς ὀρμὰς ταύτας.

Ἐν Αἰγύπτῳ δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ. Ἐβιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Χριστίαν, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ μέσου τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων καθιστῶν αὐτὴν ἀξίαν βραβίων δὲ Βουαρμερόν. Εἰς Παρίσιους ἐπὶ τέσσαρα ἔτη οὐδεὶς τὴν ἐγνωρίσει, διότι αὐτὴ προετίμα ὄλων τῶν χορῶν καὶ τῶν ἐορτῶν τὴν κατὰ μόναν συνομιλίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, κατὰ τὰς ἐσπέρας, ὅτε διαρκεῖ εἰσέτι ἡ γλυκεῖα τοῦ λυκόφωτος λάμπει.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα ἔτη ἐνεθυμεῖτο ὁ Ραούλ ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του, ἐνῶ αἱ ὄραι ἔφευγον καὶ οἱ ἔξωθεν γέλωτες, οὓς οὔτε κἂν ἤκουσε πλέον, ἐγίνοντο θορυβωδέστεροι, προκαλούμενοι ὑπὸ τῶν σκέψεων τοῦ ἱατροῦ.

Ἀκολουθῶν τὸν ροῦν τῶν ἀναμνήσεών του, ἔβλεπε τὰ παιδιὰ, ἅτινα ἦλθον εἰς τὸν κόσμον τοσοῦτον ταχέως, ὅπως στολίσωσι διὰ τοῦ θορύβου καὶ τῶν μειδιαμάτων, διὰ τῶν ἀδεξιών καὶ χαριέντων σηγημάτων των, τὴν φωνὴν τῆς ὁδοῦ Βελλιέρ, ἐν μέσῳ τῶν Πηρισιῶν, πλησίον τῶν ὑψηλῶν δένδρων τοῦ δάσους Μονσώ. Τώρα πλέον θὰ ἐφλυάρουν βεβαίως ὡς ἀληθῆ πτηνὰ καὶ ὁ Ραούλ τὰ ἔβλεπε διὰ τῆς φαντασίας γονυπετῆ, μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον, νὰ παρακλῶσι τὸ ἐσπέρας τὸν Θεὸν διὰ τὸν μπαμπᾶ των! Τὴν πρώτην ταύτην λέξιν τῶν παιδιῶν ὁ Γεώργιος πρὸ πολλοῦ θὰ ἐπρόφερε καὶ ὁ Ραούλ ἐνόμιζεν ὅτι αἰσθάνεται ἤδη μετὰ τῶν φρικιάσεων τῶν θωπειῶν, τοὺς μικροὺς βραχιόνιας τοῦ παιδιοῦ ἐνομμένους περὶ τὸν λαιμόν του. Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἔβλεπε τὸ ἀγαπητόν του τέκνον, διότι ὑπέθετεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο ἤδη εἰς Βρέστην μετὰ τῶν παιδιῶν βεβαίως, ἀναμνούσα αὐτὸν ἀνυπομόνως. ὦ! Τὴν γλυκεῖαν ταύτην ὥραν τῆς ἐπιστροφῆς, τοὺς ἀφώνους ἐκείνους ἐναγκαλισμούς, τὴν λήθην τῶν βασάνων, τὴν χαρὰν ταύτην, τὴν ἀποδιώκουσαν πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ πληροῦσαν τὴν καρδίαν, οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ ναυτικοῦ, ζῶντος μεμονωμένου πλησίον τοῦ κόσμου, ὃν μόλις ἐγγίζει παραπλέον, δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ καὶ νὰ κοσμήσῃ ἔτι μᾶλλον διὰ τῶν ὄνειρων του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πηδαλιούχος τις ἔκρουσεν ἡσύχως τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου.

— Εἰσέλθετε.

— Πλοίαρχε, εἶναι τέσσαρες παρὰ τέταρτον.

— Ἀπὸ τώρα;

Ἐκλείσει ταχέως τὰς φωτογραφίας, ἔλαβε τὸν μανδύαν καὶ τὰ δίοπτρά του καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὸν σύντροφόν του.

Εἰσῆρχοντο εἰς τὸν λιμένα τῆς Βρέστης.

Β'

Ἄλλ' ἡ Χριστίνα δὲν ἦτο εἰς Βρέστην καὶ τούτου ἕνεκα ἐφαίνετο εἰς τὸν Ραούλ, ὅτι ἡ Βρέστη δὲν ἦτο Γαλλία.

Ἀπαθῶς, ἀνῆρχετο τὴν ὁδὸν Σιάμ ἐμποδιζόμενος ὑπὸ παιζόντων μικρῶν Βρετανῶν, μὲ τοὺς μεγάλους σκούφους των, ὑπὸ ναυτῶν ἀγαθῆς φυσιογνωμίας, χαιρετῶντων εὐσεβάστως, ὡς θὰ διήρχετο ἄγνωστον καὶ ἀσήμαντον ὁδόν, ἀνευ συγκινήσεως, ἀνευ περιεργίας.

Τὸ βλέμμα πεπλανημένον ἔχων ἀνεγίνωσκε καὶ πάλιν ἐπιστολὴν τῆς Χριστίνας, ληρθεῖσκαν τὴν πρωίαν ἐκείνην:

Ραούλ μου,

Ἐλαρὰ κακοδιαθεσία μὲ ἐμποδίζει νὰ ἔλθω εἰς προὔπαντήσιν σου καὶ νὰ σὲ ἴδω μόλις φθάσῃς. . .

Κατωτέρω ἐξηγεῖτο ἡ ἀόριστος λέξις «κακοδιαθεσία», ἣτις τοσοῦτον τὸν ἐτρόμαξε κατ' ἀρχάς:

Ἐποφῆρω ἀπὸ ἐλαφρὸν κρυολόγημα, ἀσθένειαν κοινὴν καὶ ἀκίνδυνον, ὀλίγον πυρετὸν καὶ κόπωση, σχεδὸν τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐντούτοις μὲ ἀναγκάζει νὰ μείνω εἰς τὴν κλίνην ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας. . .

Κατόπιν εἶποντο διαχύσεις χαρᾶς καὶ θλίψεως, γελῶτων καὶ δακρύων, σκέψεις νευρικῆς γυναικὸς καὶ, ἀνωφελεῖς ἄλλως τε, διαβεβαιώσεις παραφόρου ἔρωτος. . .

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐτρόμαξε τὸν Ραούλ.

Κατὰ πρῶτον ἡ εὐτυχία του ἔχανε μέρος τῆς ἀξίας τῆς, μὴ παρουσιαζομένη ὡς αὐτὸς τὴν εἶχε φαντασθῆ' μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν θὰ ἦτο πλέον τὸ αὐτὸ ἔπειτα ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, τοὺς τρεῖς αἰῶνας, ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, καὶ ὅταν τις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιέμεινεν, αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ εἶναι αἱ μᾶλλον κοπιώδεις.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἄλλως τε, ἡ Χριστίνα θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ταξιδεύσῃ μέχρι Βρεταννῆς;

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀγαπᾶμεν, κρύπτομα ἐνίοτε τὴν ἀλήθειαν, φυλάσσοντες δι' ἡμᾶς τὴν θλίψιν. Ποσάκις αὐτὸς οὗτος εἶχε γράψῃ τὴν τετριμμένην φράσιν: «εἶμαι πολὺ καλὰ», ἐνῶ οἱ ὁδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τοῦ πυρετοῦ ἐν νοσηρᾷ τινὶ ἀποικίᾳ!

Ταῦτα σκεπτόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ μὲνῃ ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ βεβαιότητι ἤθελε νὰ ἴδῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ νὰ βεβαιωθῇ.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠρκέσθη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, γράψας ἐκτετατημένην ἐπιστολήν μετὰ δὲ τοῦτο, ἡσύχωτος γενόμενος ἐκ τῆς νοσηρᾶς ταύτης συνομιλίας, δι-

ηυθύνθη πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς «Πλατείας τῶν Ὀπλων» ξενοδοχεῖον «Τὸ Χρηματιστήριον», ὅπου κατέλαβε τὸν αὐτὸν θάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος, ὃν πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν, ὅτε ἡ Χριστίνα ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Βρέστην, μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀφίση παρὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Πόσον γλυκεῖας ὥρας διήλθον ἐκεῖ μόνοι, ἀνευ τῶν τέκνων, ὡς δύο ἐρασταὶ!

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ ἐν τῷ θαλάμῳ ὁ αὐτὸς τάπης, τετριμμένος εἰς τινὰ μέρη, ἠπλοῦτο ἐπὶ τοῦ δαπέδου, προσηλωμένος διὰ μεγάλων χρυσῶν ἤλων τὸ μικρὸν ἀνάκλιτρον διετῆρει τὴν αὐτὴν θέσιν, παρὰ τὴν θερμάστραν, τὰ νῶτα ἔχον ἐστραμμένα πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀνοιγόμενα παράθυρα τὰ ἐπιπλα ἔμεινον ὡς εἶχον τότε καὶ ὅμως πάντα ταῦτα εἶχον ὄψιν ψυχρὰν καὶ ἀνευ ζωῆς, ἣτις τὸν ἐπάγωνεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Οἱ Μελόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορῆα Ἐαδὲ Μαρμιέ, στερεοῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο: Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ ὄραμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεντισσάρων». Τόμος 2. Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομμύρια τοῦ κ. Ἰωραμῆ», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρεσοῦργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Λέων Λεόντης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ. Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν. Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία. Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελθίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν. Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέπ (τόμοι τρεῖς). Δρ. 5 50 [6]

«Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon. Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράμα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου, ἠθοποιῶν. λ. 70 (80)

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαδὲ-Δὲ-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιδράχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου. λεπ. 50 [60]